

פרשת וישלח – שלישי

(לא) וַיִּקְרָא יַעֲקֹב שֵׁם הַמָּקוֹם פְּנִיאל כִּי־רָאִיתִי אֱלֹהִים פָּנִים אֶל־פָּנִים וַתִּנָּצַל נַפְשִׁי: לא וקרא יעקוב שם המקום פניאל כי־ראיתי אלהים פנים אל־פנים ותנצל נפשי: באפיון, ואשתיזבת נפשי.

(לב) וַיִּזְרַח־לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ בַּאֲשֶׁר עָבַר אֶת־פְּנוּאֵל וְהוּא צֹלַע עַל־יָרְכוֹ: לב וזרח לו השמש באשר עבר את־פנואל והוא צלע על־ירכו: ירפיה.

כִּי־יָצָא מִבְּרֵאשִׁית הַיּוֹם הַזֶּה וְיָזַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ. לְשׁוֹן בְּנֵי אָדָם הוּא כְּשֶׁהִגְעֵנוּ לְמָקוֹם פְּלוּנִי הָאִיר לָנוּ הַשָּׁחַר זֶהוּ פָּשׁוּטוֹ. וּמִדֶּרֶשׁ אַגָּדָה וַיִּזְרַח לוֹ לְצָרְכוֹ לְרַפְאוֹת אֶת צֹלְעָתוֹ כִּמָּה דְּתִימָא שְׁמֵשׁ צָדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ וְאוֹתָן שָׁעוֹת שְׁמֵהָרָה לְשָׁקוֹעַ בְּשִׁבְלִיו כְּשִׁיצָא מִבְּאֵר שְׁבַע מֵהָרָה לְזֵרוּחַ בְּשִׁבְלִיו: וְהוּא צֹלַע. הָיָה צוֹלַע כְּשֶׁזָּרְחָה הַשֶּׁמֶשׁ:

(לג) עַל־כֵּן לֹא־יֵאכְלוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־גִּיד הַנֶּשֶׁה אֲשֶׁר עַל־כַּף הַיָּרֵךְ עַד הַיּוֹם הַזֶּה כִּי נָגַע בְּכַף־יָרֵךְ יַעֲקֹב בְּגִיד הַנֶּשֶׁה: לג על־כן לא יאכלו בני־ישראל את־גיד הנשה אשר על־כף הירך עד היום הזה כי נגע בכף־ירך יעקב בגיד הנשה: בגידא נשיא.

כִּי־יָצָא מִבְּרֵאשִׁית הַיּוֹם הַזֶּה וְיָזַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ. לְשׁוֹן בְּנֵי אָדָם הוּא כְּשֶׁהִגְעֵנוּ לְמָקוֹם פְּלוּנִי הָאִיר לָנוּ הַשָּׁחַר זֶהוּ פָּשׁוּטוֹ. וּמִדֶּרֶשׁ אַגָּדָה וַיִּזְרַח לוֹ לְצָרְכוֹ לְרַפְאוֹת אֶת צֹלְעָתוֹ כִּמָּה דְּתִימָא שְׁמֵשׁ צָדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ וְאוֹתָן שָׁעוֹת שְׁמֵהָרָה לְשָׁקוֹעַ בְּשִׁבְלִיו כְּשִׁיצָא מִבְּאֵר שְׁבַע מֵהָרָה לְזֵרוּחַ בְּשִׁבְלִיו: וְהוּא צֹלַע. הָיָה צוֹלַע כְּשֶׁזָּרְחָה הַשֶּׁמֶשׁ:

(לד) וַיֵּשֶׁא יַעֲקֹב עֵינָיו וַיֵּרָא וַהֲנֵה עָשׂוּ בָּא וְעָמּוּ אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ וַיַּחֲזִין אֶת־הַיְלָדִים עַל־לֶאָה וְעַל־רָחֵל וְעַל שְׁתֵּי הַשִּׁפְחוֹת: א וזקף יעקוב עינוהי, וחזא והא עשו אתי, ועמיה, ארבע מאה גברא; ופליג ית בניא, על לאה ועל רחל, ועל, תרתין לחינתא.

(ה) וַיֵּשֶׁם אֶת־הַשִּׁפְחוֹת וְאֶת־יִלְדֵיהֶן רֵאשֻׁנָּה וְאֶת־לֶאָה וַיִּלְדֶיהָ אַחֲרָנִים וְאֶת־יוֹסֵף אַחֲרָנִים: ב ושווי ית לחינתא וית בניהון, קדמותא; וית לאה ובנהא בתראין, וית רחל וית יוסף בתראין.

כִּי־יָצָא מִבְּרֵאשִׁית הַיּוֹם הַזֶּה וְיָזַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ. לְשׁוֹן בְּנֵי אָדָם הוּא כְּשֶׁהִגְעֵנוּ לְמָקוֹם פְּלוּנִי הָאִיר לָנוּ הַשָּׁחַר זֶהוּ פָּשׁוּטוֹ. וּמִדֶּרֶשׁ אַגָּדָה וַיִּזְרַח לוֹ לְצָרְכוֹ לְרַפְאוֹת אֶת צֹלְעָתוֹ כִּמָּה דְּתִימָא שְׁמֵשׁ צָדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ וְאוֹתָן שָׁעוֹת שְׁמֵהָרָה לְשָׁקוֹעַ בְּשִׁבְלִיו כְּשִׁיצָא מִבְּאֵר שְׁבַע מֵהָרָה לְזֵרוּחַ בְּשִׁבְלִיו: וְהוּא צֹלַע. הָיָה צוֹלַע כְּשֶׁזָּרְחָה הַשֶּׁמֶשׁ:

(ו) וְהוּא עָבַר לַפְּנִיָּהם וַיִּשְׁתָּחוּ אֶרְצָה שְׁבַע פַּעַמִּים עַד־נִשְׁתָּחוּ עַד־אַחֲיוֹ: ג והוא, עבר קדמיהון; וסגיד על ארעא שבע זמנין, עד מקרביה לות אחוהי.

כִּי־יָצָא מִבְּרֵאשִׁית הַיּוֹם הַזֶּה וְיָזַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ. לְשׁוֹן בְּנֵי אָדָם הוּא כְּשֶׁהִגְעֵנוּ לְמָקוֹם פְּלוּנִי הָאִיר לָנוּ הַשָּׁחַר זֶהוּ פָּשׁוּטוֹ. וּמִדֶּרֶשׁ אַגָּדָה וַיִּזְרַח לוֹ לְצָרְכוֹ לְרַפְאוֹת אֶת צֹלְעָתוֹ כִּמָּה דְּתִימָא שְׁמֵשׁ צָדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ וְאוֹתָן שָׁעוֹת שְׁמֵהָרָה לְשָׁקוֹעַ בְּשִׁבְלִיו כְּשִׁיצָא מִבְּאֵר שְׁבַע מֵהָרָה לְזֵרוּחַ בְּשִׁבְלִיו: וְהוּא צֹלַע. הָיָה צוֹלַע כְּשֶׁזָּרְחָה הַשֶּׁמֶשׁ:

(ז) וַיִּרֶץ עָשׂוּ לִקְרֹאתוֹ וַיַּחֲבֹקְהוּ וַיִּפֹּל עַל־צוּאָרוֹ וַיִּשְׁקְהוּ וַיִּבְכּוּ: ד ורהט עשו לקדמותיה וגפפיה, ונפל על צוריה ונשקיה; ובכו.

כִּי־יָצָא מִבְּרֵאשִׁית הַיּוֹם הַזֶּה וְיָזַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ. לְשׁוֹן בְּנֵי אָדָם הוּא כְּשֶׁהִגְעֵנוּ לְמָקוֹם פְּלוּנִי הָאִיר לָנוּ הַשָּׁחַר זֶהוּ פָּשׁוּטוֹ. וּמִדֶּרֶשׁ אַגָּדָה וַיִּזְרַח לוֹ לְצָרְכוֹ לְרַפְאוֹת אֶת צֹלְעָתוֹ כִּמָּה דְּתִימָא שְׁמֵשׁ צָדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ וְאוֹתָן שָׁעוֹת שְׁמֵהָרָה לְשָׁקוֹעַ בְּשִׁבְלִיו כְּשִׁיצָא מִבְּאֵר שְׁבַע מֵהָרָה לְזֵרוּחַ בְּשִׁבְלִיו: וְהוּא צֹלַע. הָיָה צוֹלַע כְּשֶׁזָּרְחָה הַשֶּׁמֶשׁ:

(ח) וַיֵּשֶׁא אֶת־עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת־הַנָּשִׁים וְאֶת־הַיְלָדִים וַיֹּאמֶר מִי־אֵלֶּה לָךְ וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים אֲשֶׁר־חָנָן אֱלֹהִים אֶת־עַבְדְּךָ: ה וזקף ית עינוהי, וחזא ית נשיא וית בניא, ואמר, מאן אלין לך; ואמר בניא, דחן יי ית עבדך.

כִּי־יָצָא מִבְּרֵאשִׁית הַיּוֹם הַזֶּה וְיָזַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ. לְשׁוֹן בְּנֵי אָדָם הוּא כְּשֶׁהִגְעֵנוּ לְמָקוֹם פְּלוּנִי הָאִיר לָנוּ הַשָּׁחַר זֶהוּ פָּשׁוּטוֹ. וּמִדֶּרֶשׁ אַגָּדָה וַיִּזְרַח לוֹ לְצָרְכוֹ לְרַפְאוֹת אֶת צֹלְעָתוֹ כִּמָּה דְּתִימָא שְׁמֵשׁ צָדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ וְאוֹתָן שָׁעוֹת שְׁמֵהָרָה לְשָׁקוֹעַ בְּשִׁבְלִיו כְּשִׁיצָא מִבְּאֵר שְׁבַע מֵהָרָה לְזֵרוּחַ בְּשִׁבְלִיו: וְהוּא צֹלַע. הָיָה צוֹלַע כְּשֶׁזָּרְחָה הַשֶּׁמֶשׁ: